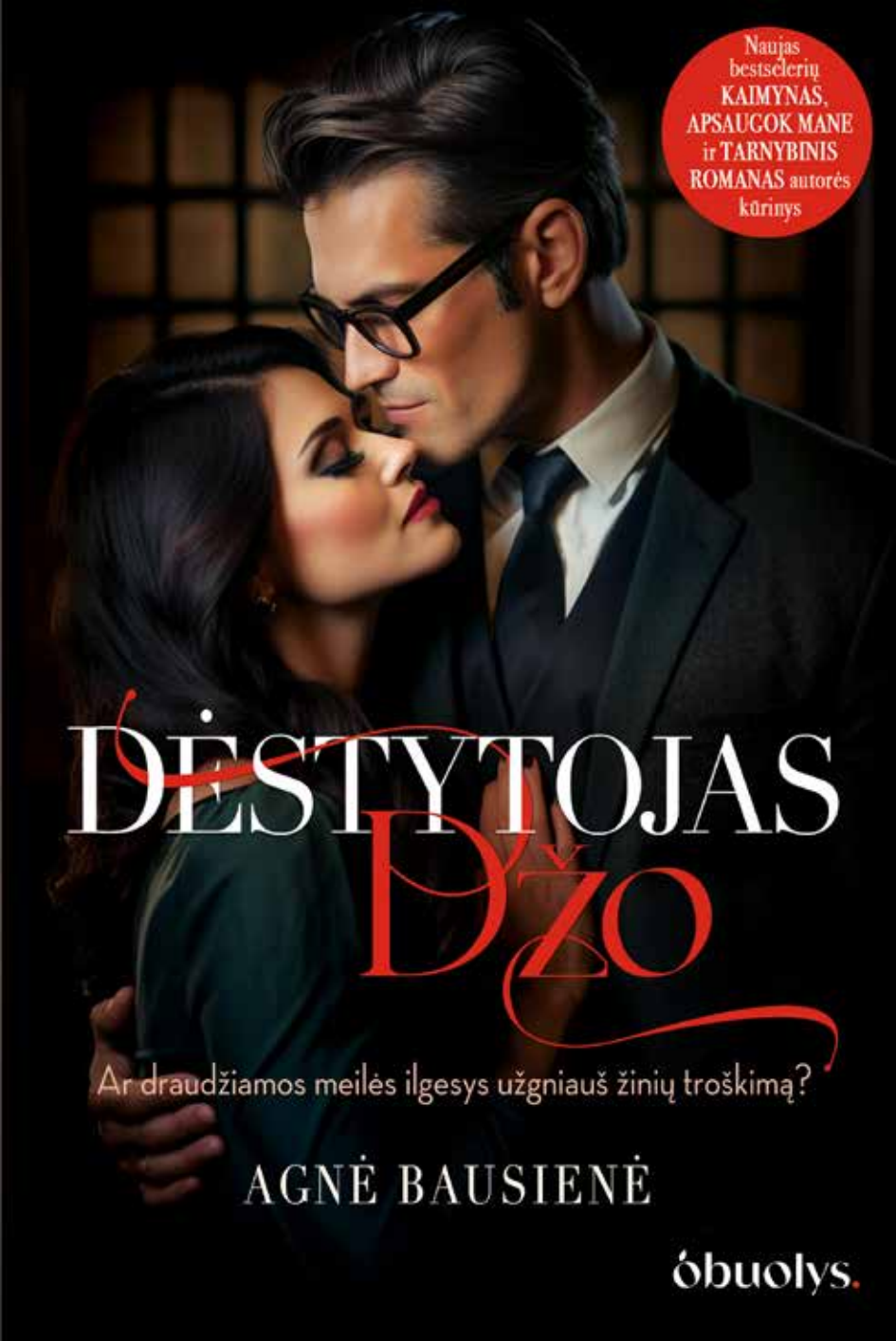

A man with dark hair and glasses, wearing a dark suit and tie, is leaning in to kiss a woman on the cheek. The woman has long dark hair and is wearing a dark top. They are in a close embrace, looking at each other. The background is dark and out of focus.

Naujas
bestslerių
KAIMYNAS,
APSAUGOK MANE
ir TARNYBINIS
ROMANAS autorės
kūriny

DĖSTYTOJAS DŽO

Ar draudžiamos meilės ilgesys užgniauš žinių troškimą?

AGNĖ BAUSIENĖ

obuolys.

Kitos **Agnės Bausienės** knygos

*

Tarnybinis romanas

Juodasis ratas

Mano brolio žmona

Juodųjų kaklaraiščių klubas

Išlaisvink mane

Kaimynas

Apsaugok mane

Paslaptis

Paveldėjimas

Pranašystė

AGNĖ BAUSIENĖ

DĖSTYTOJAS

Džozas

Romanas

o.

Melisa

– Ar tikrai pasiruošusi kęsti dar dvejus metus? –
Lauros balsas skambėjo užjaučiamai.

– Privalau tą padaryti. Tačiau vėliau – jokių mokslų, pažadu, – nutilau prisiminusi savo pastarąjį pažadą, kai sakiau, kad po bakalauro studijų magistro nesirinksiu. Jau tada Laura mane mėgino atkalbėti, nes, anot jos, buvau „per sena“ kibti į mokslus – įstojus į bakalauro studijas man buvo dvidešimt šešeri. Dabar, kai po savaitės man sukaks trisdešimt, ji buvo dar labiau skeptiška, nors mano puikūs įvertinimai turėjo jai suteikti bent šiek tiek optimizmo ir tikėjimo mano jėgomis.

– Bet juk jau dabar gali dirbti kokiam nors muziejuje ir nesukti sau galvos.

– Manai, visą gyvenimą noriu stebėti kitų žmonių darbus ir apie juos pasakoti?

– Tiesą pasakius, aš jau nebežinau, ko tu nori, – pyktelėjo draugė nesuprasdama mano užgaidų. – Prieš įstodama į universitetą sakei, kad nori išmokti tapyti. Dabar sakai, kad tau to negana ir nori daugiau. Nebežinau, ko tu nori, – kartojo ji, o aš mintyse įsivaizdavau, kaip ji varto akis ir iš pykčio papučia lūpas. – Žinau tik tiek, kad šiandien eisim atšvęsti tavo gimtadienį, nes nuo rytojaus tu vėl pradėsi mokytis ir aš vėl tave matysiu per retai.

– Aš juk sakiau, kad nenoriu švęsti savo gimtadienio. Be to, tai daryti per anksti.

– O aš noriu, be to, esi skolinga už visus savo melus apie studijas. Taigi būsiu pas tave už pusvalandžio. Pasi-ruošk arba ištempsiu tave nepasidažiusią, – telefone pasigirdo pypsėjimas, bylojantis, kad ji baigė pokalbį, kaip dažnai darydavo, jei nenorėdavo išgirsti mano nepritarimo kokiam nors jos sugalvotam planui. Taip, kaip ir dabar.

Švęsti nenorėjau ne vien dėl to, kad rytoj tektų pagirintai pasirodyti universitete, bet ir todėl, kad minėsimame mano įkopimą į ketvirtąjį dešimtmetį, kurio aš

visiškai nelaukiau. O gal iš tiesų esu per sena studijuoti? Gal man tikrai vertėtų pasirinkti paprastesnį gyvenimo kelią ir įsidarbinti kokiame nors muziejuje, išmokti pasakoti apie ten eksponuojamus meno kūrinius ir ramiai sau gyventi monotoniškoje rutinoje su spalvotais paveikslais aplinkui, kuriuos nutapė ne mano rankos?

Nuvijau šalin draugės pasėtas abejones, giliai įkvėpiau ir papurčiau galvą, norėdama visiškai atsikratyti negatyvių minčių. Aš tai galiu. Su bakalauro studijomis susitvarkiau. Susitvarkysiu ir su magistro.

Galiausiai nuvijau visas mintis apie tai, kas bus rytoj, ir nusprendžiau pasimėgauti vakaru. Nors švęsti netroškau, supratau, kad nuo tiksinčio laiko niekur nepabėgsiu, tad geriausia būtų gimtadienį sutikti oriai ir drąsiai, o ne baiminantis, kad greitai būsiu kam nors per sena. Susiradau savo kokteilinę suknelę, kurią buvau apsirengusi gal tik du kartus, aukštakulnius, kuriuos pasigailėjau išsirinkusi dar net nespėjusi jų apsiauti, ir prisidažiau taip, kad nebebuvo panaši į save.

Eisime į mieste duris atvėrusį naują barą. Apie jo atidarymą visi kalbėjo jau kelis mėnesius, tad Laurai sužinojus, jog tai įvyks prieš pat mano gimtadienį ir eilinę mano studijų pradžią, buvo aišku, kad švęsime būtent

ten. Jos pasirinkimu per daug nenusivyliau, nes ir pačiai knietėjo pasižiūrėti, kodėl visi šito taip laukė.

Man dar rakinant buto duris, telefone išvydau nekantraujančios Lauros vardą. Ji niekada neateidavo manęs pasitikti ar išvesti manęs iš buto. Žinodavo, kad pati nusileisiu ir nereikės dar kartą įkalbinėti, tad laukdavo savo automobilyje.

– Nagi, nagi, o sakei, kad nenori eiti, – draugė nužvelgė mano vakarinį įvaizdį ir pritariamai nusišypsojo.

Šiandien juk šventė, tad nusprendžiau kaip reikiant pasipuošti. Tiesą pasakius, mane net buvo sunku atpažinti. Šiaip, kasdien aš net pudros nenaudodavau, tik paryškindavau akis, kartais parausvindavau skruostus ir susitvarkydavau plaukus, tačiau šiandien pajutau didžiulį norą visiems parodyti, kad aš dar jauna (lyg tai kam nors rūpėtų), tad pasitelkiau visą savo makiažo meistriškumą ir pavirtau į gulbę. Turiu pripažinti, kad tokia išvaizda suteikė ne tik pasitikėjimo savimi, bet ir drąsos. Jaučiausi kaip per Heloviną – lyg vilkėčiau kokią kostiumą ir manęs niekas neatpažintų, todėl galėčiau daryti, ką panorėjusi.

– Vážiuojam, – paraginai draugę, staiga kilus norui pasilinksinti.

Kaip ir reikėjo tikėtis, automobiliai pradėjo grūstis dar gatvės pradžioje, tad Laura savąjį paliko toli nuo baro. Avėdama nepatogius aukštakulnius turėjau kelis šimtus metrų kulniuoti akmeniniu senamiesčio grindiniu. Laimei, ne visi besibūriuojantys gatvėje traukė ten pat, kur ir mes. Visai greta naujojo baro veikė ir senas patikimas klubas, kuriame visada būdavo smagu ir gau-su žmonių. Tačiau prie baro, į kurį vylėmės pakliūti, vis vien buvo nemaža eilė. Susižvalgusios ir nieko nesaky-damos stojome į eilės galą.

Pralaukusios, rodos, visą amžinybę, pagaliau įėjome vidun. Nebūtų tekę tiek laukti, jei būtume nusprendu-sios atvažiuoti pusvalandžiu vėliau, mat visi pradėjo rinktis vos tik klubas atsidarė, o po gero pusvalandžio eilė jau buvo aptirpusi – už mūsų laukė vos keliolika žmonių.

Susierzinimas kaipmat išnyko, kai mus, vos įžengu-sias vidun, apgaubė baro atmosfera. Ore tvyrojo lengvas citrusinių smilkalų kvapas, sumišęs su kelių rūkančių-jų cigarečių dūmais, dusli ritminga muzika ir lengvas žmonių šurmuly.

Ties galine patalpos siena tęsėsi šiek tiek lenk-tas ir blausiai mėlynai apšviestas baro stalas, o prie jo sustatytos nedidelės baro kėdės dabar visos buvo

užimtos. Tarp baro stalo ir sienos su galybe įvairių alkoholinių gėrimų sukosi trys barmenai.

Bare buvo daug apskritų, nedidelių staliukų su dviem, trimis ar net keturiomis kėdėmis, keli dideli stalai su išskirtiniais minkštasuoliais didesnei kompanijai ir keli didžiuliai televizoriai, kurie dabar rodė muzikinius klipus. Prie vienos sienos buvo dartai, o pačiame toliausiame kampe – vienišas biliardo stalas, kuriuo kol kas niekas nesusidomėjo.

Vietos šokiams nebuvo labai daug, bet kol kas niekas ir nešoko. Tikriausiai dar per anksti. Spėjau, kad šokių aikštelė prisipildys po geros valandos, kai visi jau bus paragavę naujų kokteilių.

Su Laura stovėjome vidury baro nežinodamos, kur įsitaisyti. Visi staliukai užimti. Laisvas tik vienas minkštasuolis, bet neketinome jo užimti, nes buvome tik dviese. Dairėmės ištempusios kaklus, kur atsilaisvins kokia vieta. Baisiai norėjau prisėsti ir pailsinti kojas, nes tie aukštakulniai jau gerokai erzino, nors vakaras dar tik prasidėjo.

Man besidairant aplinkui, Laura čiupo už alkūnės ir nusitempė baro stalo link, kur kaip tik atsilaisvino dvi kėdės. Ten sėdėjusioms merginoms tikriausiai nepatiko

naujoji pasilinksminimų vieta, nes išėjo susirinkusios visus savo daiktus ir aukštai iškėlusios galvas, lyg ši vieta joms būtų per prasta, o mes su Laura maloniai užėmėme jų vietas.

– Dvi taureles „Raudonplaukės kekšės“, – priėjus barmenui nedvejodama pasakė Laura.

– Tikrai pradėsime vakarą nuo šių kokteilių? – pasakiau baimindamasi vakaro baigties.

– Tikrai taip, – atsakė draugė stebėdama mikliai kokteilius maišantį barmeną.

– Dvi „Raudonplaukės kekšės“, – barmenas pastūmė kokteilius arčiau Lauros, šelmiškai blizgindamas žalias akis į mano raudonplaukę draugę.

– Ačiū, – atsakė lygiai tokiu pačiu koketišku balsu kaip ir vaikinai.

– Aš jums netruk dau? – paklausiau kompanionės vaikinui nosisukus.

– Tu matei, koks jis karštas? – ji pamosavo ranka lyg vėduokle mėgindama atvėsinti savo įkaitusias mintis.

– Ar tau manęs čia iš viso reikia? Nes matau, kad puikiai tvarkaisi ir viena.

– Žinoma, reikia, – atsakė nenoromis paleidusi iš akių tikrai simpatišką vaikiną ir atsisukusi į mane. – Už

tavo paskutines studijas, – iškėlė taurelę. – Juk paskutinės, tiesa?

– Paskutinės, – nusišypsojau.

Negaliu pasakyti, kiek taurelių išgėrėme, kol Laurai galiausiai pavyko mane išsitempti pašokti. Tuo metu man nebeskaudėjo nei kojų, nei sielos, tad čiupau draugei už rankos ir nusekiau paskui ją į sausakimšą mini šokių aikštelę.

Muzika buvo tranki ir tokia ritminga, kad norėjosi užsimerkti ir tiesiog plaukti pasroviui. Su Laura šokome ilgai, kol blausiai apšviestoje patalpoje pamačiau, kaip prie jos prisiartinio žaliaakis barmenas ir be jokių pastangų nuviliojo mano šokių partnerę. Tikriausiai baigėsi jo pamaina.

Nors šokių aikštelė ir buvo pilna žmonių, staiga pasijutau vienui viena ir visas smagumas kažkur išgaravo. Jau buvau besiruošianti grįžti prie baro, kai iš minios išniro aukštas, plačiapetis, tamsiaplaukis vyras. Nedidelėje prieblandoje galėjau įžiūrėti jo rudas, o gal – tamsiai žalias akis, nepriekaištingai atgal sušukuotus plaukus ir kruopščiai prižiūrėtą trumpą barzdą. Jo šiek tiek prasegti prie apykaklės, balti it sniegas marškiniai lengvoje neoninėje šviesoje atrodė melsvi.

– Ar galiu su tavimi pašokti? – žemu balsu paklausė šiek tiek pasilenkęs prie manęs. Jo pasitikėjimas savimi tiesiog tvyrojo ore.

– Žinoma, – atsakiau ir vyras nedvejodamas žengė arčiau manęs.

Tikėjausi, kad šoksime vienas priešais kitą, bet jis dėšine tatuiruota ranka pasitaisė plaukus ir suėmė mane už liemens. Karštis, sklindantis nuo jo delno, be vargo prasibrovė pro mano ploną suknelę ir ėmė kaitinti odą. Uždėjau rankas jam ant krūtinės, prie apnuoginto odos lopinėlio, ir ėmiau judėti muzikos ritmu. „Raudonplaukės kekšės“ varinėjo mano kraują, o muzika valdė kūną. Prieš mane lengvai judantis vyras atliko labiau stebėtojo vaidmenį, nei šokėjo, bet jo minimalistiniai judesiai ir globėjiškos rankos, kurios, galiu pasakyti, buvo labai džentelmeniškos, tikrai intrigavo ir suteikė mįslingumo.

Negalėjau nepastebėti jo veriančio žvilgsnio, kuris manęs nepaliko per visą šokį. Jeigu nebūčiau girdėjusi, kaip nepriekaištingai jis kalba lietuviškai, tikrai būčiau pamaniusi, kad jis užsienietis. Dėl truputį tamsesnės odos atrodė itin egzotiškas ir tai tebuvo dar vienas pliusas jo tobulos išvaizdos sąrašė. Svarsčiau, ar esant

tokiam apšvietimui šiandien ir aš atrodau gundanti, nors visai nebuvo panaši į save.

Alkoholio atpalaiduotais pirštais užčiuopiau mažus šerelius ant jo smakro, kuris buvo lyg nulipdytas skulptoriaus. Vyras stipriau suspaudė rankas man ant klubų ir kiek palinko prie mano veido. Nosį pasiekė gerai pažįstami vyriški kvapai, mano mėgstamiausi. Šiek tiek pakėliau galvą, norėdama geriau užuosti jų aromatą, ir vos per kelis milimetrus galėjau jausti jo nežymiai praviras lūpas. Vyras pakėlė ranką prie mano veido ir pirštų galiukais palietė lūpas. Užsimerkiau nuo malonaus pojūčio ir jis prigludo lūpomis.

Karštas nedidelis odos lopinėlis kūnu pasiuntė tokią jaudulio bangą, kad buvo sunku susilaikyti neatsakius tuo pačiu. Sugniaužiau ranką, tyrinėjančią jo plaukus ir, galiu prisiekti, išgirdau jį suurzgiant iš malonumo. Staiga atsidūriau dar arčiau tamsiaplaukio ir mūsų nekaltas šokis virto į aistringą bučinį šokių aikštelėje tarp daugybės žmonių. Negana to, kad jis atrodė kaip iš akies trauktas graikų dievas, tai dar ir bučiuotis mokėjo velniškai gerai. Jaučiausi kaip molis gerai patyrusio skulptoriaus rankose ir jau ėmiau svarstyti, kaip šis vakaras pasibaigs. Nejaugi Laura bus ne vienintelė,

kuriai nuskilo. Tačiau mano apsvarstymus nutraukė staiga atšlijęs vyras. Jo akys degė noru, nesupratau, kodėl mūsų aistra turėjo pasibaigti. Neketinau klausinėti, kas nutiko.

– Man reikia pailsėti, – pasakiau kiek pasilenkusi prie vyro ir tvardydamasi, kad nepulčiau atgal į jo karštą glėbį.

Kvepalai, sklindantys nuo jo marškinių ir odos, buvo kur kas malonesni nosiai nei baro kvapas ir svaigino panašiai kaip tos kelios taurelės, kurias išgėriau su Laura. Vyras nieko nesakė, tik apglėbė mane ranka ir nusivedė prie baro. Tik atsisėdusi pajutau kojas smelkiantį skausmą ir didžiulį norą nusiauti aukštakulnius. Gaila, kad čia to padaryti negalėjau, tad maloniai nusišypsojau šalia manęs sėdinčiam vyrui, lyg nieko nebūtų nutikę.

– Stebiuosi, kaip tu dar pastovi ant kojų, – pasakė žiūrėdamas į mano aukštakulnius, lyg žinodamas, apie ką galvojau prieš kelias akimirkas.

– Aš nustebusi ne ką mažiau, – nusišypsojau.

– Ko norėtum? – jis sėdėjo pusiau pasisukęs į mane, viena ranka pasirėmęs į barą, o kita į savo koją. Tokia poza irgi nepadėjo man tvardyti.

– Na, visą vakarą praleidau „Raudonplaukių kekšių“ kompanijoje, tad... – pasirėmiau galvą ranka, kuri staiga pasidarė dukart sunkesnė.

– Manau, tų merginų tau jau gana, – nusišypsojo akinamai balta šypsena. – Be to, dabar tau kompaniją palaikysiu aš.

Nežinau, iš kur šis vyras mokėsi žavesio, nes net ir banaliausios frazės iš jo lūpų skambėjo kaip aukščiausio lygio flirtas.

– Labai malonu, bet manau, kad man jau metas namo. Tereikia susirasti savo draugę, – pradėjau dairytis aplinkui, tikėdamasi pamatyti ugninius plaukus, bet Lauros niekur nepastebėjau.

– Tavo draugė kažkur prie biliardo stalo. Bent jau ten ją mačiau, kai nusprendžiau prieiti prie tavęs, – vėl nusišypsojo.

Kilstelėjau galvą ir išvydau ją sėdinčią ant biliardo stalo, apsižergusią barmeną. Gerai, kad jie vis dar su rūbais.

– Tikriausiai ji nenorės važiuoti su manimi namo.

– Tikriausiai, – nusišypsojo jis.

– Buvo malonu susipažinti, – pasakiau supratusi, kad privalau važiuoti namo, nes rytą galiu prasibusti ne savo bute, o šiuo metu nebuvo tikra, ar to noriu.

– Leisk, palydėsiu tave, – jis atsistojo ir ištiesė ranką.

– Labai malonu, – pasakiau stodamasi ir į kojas vėl nusirito skausmo banga.

Išeidama iš klubo dar spėjau pamatyti Laurą ir pakviesti ją važiuoti namo kartu, bet ši skubiai atsisakė, mat jau buvo suplanavusi vakarą tęsti su savo barmenu. Ilgai nesiginčijau, nes tai beprasmiška. Išėjau laukan ir gaivus rudens vakaras maloniai atvėsino nuo vyro rankų įkaitusią odą. Būčiau norėjusi, kad oras būtų padėjęs atgaivinti ir mintis, bet, deja. Vis dar jaučiausi kontroliuojama „Raudonplaukių kekšių“ ir svaiginančio bučinio.

– Leisk, iškviesiu tau taksi, – pasakė vyras ir prie ausies prisidėjo telefoną.

– Kaip galantiška, – sumurmėjau sau po nosimi, tikėdamasi, kad mano replikos jis neišgirdo.

– Atvažiuos už penkių minučių, – pasakė patraukęs telefoną ir įdėmiai į jį žiūrėdamas. – Ar galėtum įvesti savo telefono numerį? – atkišo aparatą.

– Tikriausiai, – įvedžiau savo numerį ir atidaviau telefoną. – Ar daug numerių šiandien prisirinkai?

– Šiandien tik vieną, – šyptelėjo.

– Na, tavo vakaras dar nesibaigia, – pasakiau taksi sustojus prie baro, kur mudu laukėme.

– Aš jau pašokau su gražiausia baro mergina. Manau, kad ir mano vakaras baigtas, – pasakė vyras ir uždarė taksi dureles. – Buvo labai malonu, – pamerkę akį ir pirštu lėtai nusivalė nuo lūpų mano lūpdažio likučius.

– Man taip pat, – atsakiau, taksi pradėjus tolti.

Namo grįžau stulbinamai greitai. O gal tiesiog važiuodama buvau užsnūdusi, nežinau. Sumokėjusi taksi vairuotojui kaip įmanydama parskubėjau namo. Dar nespėjusi atrakinti buto durų, rankose jau laikiau savo aukštakulnius ir mėgavausi atsipalaidavusiomis kojomis.

Į butą įžengiau, kai laikrodys mušė vidurnaktį. Džiaugiausi, kad grįžau santykinai anksti, kadangi rytoj vyks pirmosios paskaitos ir ryte turėsiu atsikelti prieš septintą.

Nesivarginau praustis, vis vien prabudusi eisiu maudytis, be to, dabar visai neturėjau tam jėgų. Tiesiog norėjau greičiau atsigulti ir užmigti.

Griuvau į lovą ir nors prieš užmigdama spėjau pamatyti, kaip lubas apšviečia įsižiebęs telefono ekranas, bet jau nebepajėgiau jo pasiekti.

Žadintuvas suskambėjo kur kas anksčiau, nei būčiau norėjusi. Regis, vos užmigau ir jau laikas keltis. Gerai

Skaitykite likusius
222 iš 240 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Ar studentės ir dėstytojo meilė gali gyvuoti?

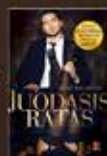
○ galbūt karšti jausmai galingesni už bet kokius visuomenės apribojimus?

Melisa užsispyrusi testuoti dailės studijas magistrantūroje, nors draugė ją ir atkalbinėja. Melisos trisdešimtmetį merginos nutaria atšvęsti naujai atsidariusiame bare, kur ją užkalbina žavingas vyriškis. Įsiplieskusi simpatijos kibirkštis netrukus ima peraugti į meilę, tačiau prasidėjus mokslo metams jie susitinka universitete ir Melisa pamato, kad žavusis Džo yra jos dėstytojas. Jauni žmonės bando užgniaužti besiskleidžiančius jausmus, tačiau aistra per stipri, kad ją būtų galima ignoruoti – jie pasineria į svaiginantį romaną, kurį, be viso kito, kursto ir pikantiškas slaptumo prieskonis. Tačiau vieną dieną juos, besibučiuojančius bare, pamato pavydžios akys ir paskundžia universiteto vadovybei...

Ar Melisa ir Džo nuleis rankas ir apsimes lyg nieko nebuvo, o meilė nekurstoma išblės? Ar kovos dėl savo meilės ir ras sprendimą iš keblios situacijos?

Liepsnojančios uždrausti jausmai, sunkūs pasirinkimai, kova su savimi ir su gyvenimus žlugdančiu pavydu – švelni ir intriguojanti meilės istorija pažadins romantinius jausmus ir suteiks daugybę gerų emocijų.

AGNĖ
BAUSIENĖ

ANNO 2004

Kiekviena nupirкта
knyga = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-691-5

9 786094 846915

Grozinė literatūra > Meilės romanas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS